

نوشته‌هایی

از

نسل نوین

ویسپوبیش، سال ۲، شماره ۱

یادداشتی برای
رفقای بازی باز

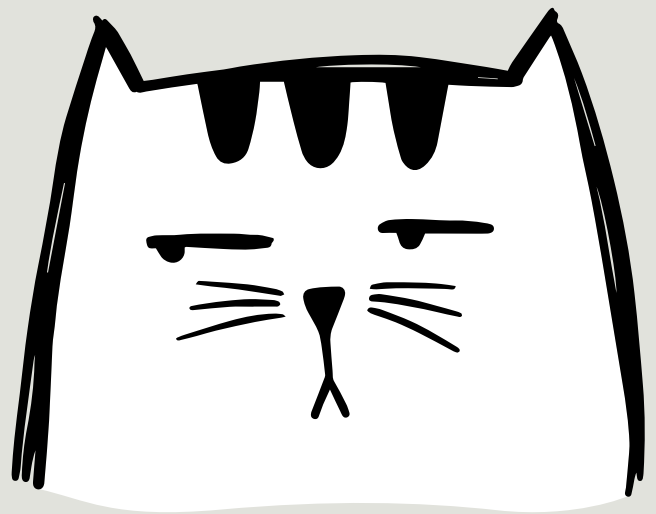
بدیع ولی‌نیا

دوستانِ بازی‌باز، از کوچیک تا بزرگ و از حرفه‌ای تا آماتور... یه سؤال! تا حالا این حس بهتون دست داده که دیگه خیلی از بازی‌ها واسه‌تون حوصله‌سربر شدن

و فقط تعداد کمی از بازی‌ها هستن که شما رو با خودشون درگیر می‌کنن؟ یا اینکه نه، پای هر بازی بشینن، ساعت‌ها می‌گذره و اصلاً متوجه زمان نمی‌شین؟

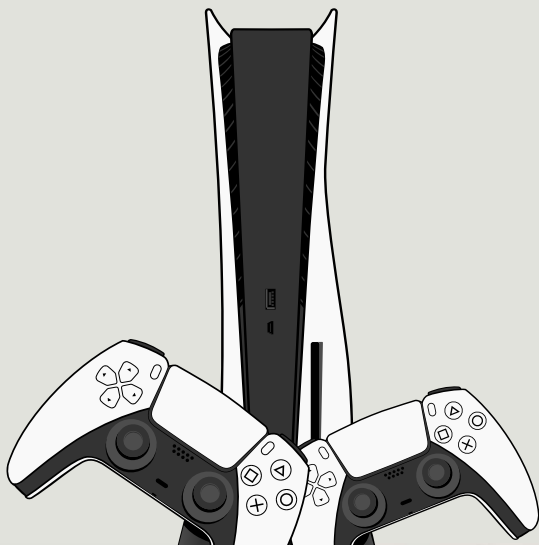
نمی‌دونم، راستش چند وقتی‌ه که من اون حس اولی رو دارم. البته نمی‌خوام درباره حوصله‌سربر شدن بازی‌ها حرف بزنم، چون پیش‌تر، حسابی در موردش نوشتم. این شماره اما، تمرکز روی ذاتِ بازی‌است. اینکه نود درصدشون تو ژانرای مختلف، دیگه هیچ منو به خودشون جذب نمی‌کنن!

حالا می‌گم که کدوم بازی واسه‌ی من این جوریه که اگه منو باهاش

(البته با یک PS5

**و تلویزیون
درست و حسابی**

و کَلّی آب و غذا

توی یه اتاق، تنها بذارن، شاید
سال‌ها همون‌جا بمونم، بدون اینکه
حتی یه بار ناله اضافه کنم!

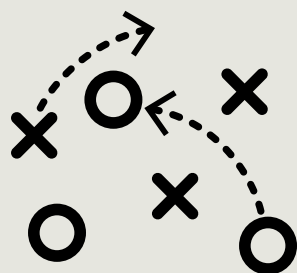
یعنی راستش شاید تنها چیزی که بخوام،
یه دسته اضافی باشه که اگه یکی خراب
شد، بازی‌ام نصفه نمونه!

و اون بازی چیزی نیست جز اِف‌سی (فیفا سابق)

و اینکه برم توی «کریر مود»
و یه تیمو از صفر بسازم و ببرم
تا قهرمانی... بعدش دوباره از اول
شروع کنم و همین‌طور تا ابد، بی‌خستگی
و با خوشحالی این مسیرو هزار بار تکرار کنم!

"چی ببازیم؟"

شاید بعضیاتون که مقاله‌های "چی ببازیم؟" رو خوندین، فکر کنین من با همه جور بازی‌ای، حال می‌کنم و یه جورایی عاشق نفس بازی کردنم! یعنی توی همه‌ی ژانرها خوبم و از تموم‌شون لذت می‌برم... یه جور خوره‌ی بازی!

نچ... نچ...

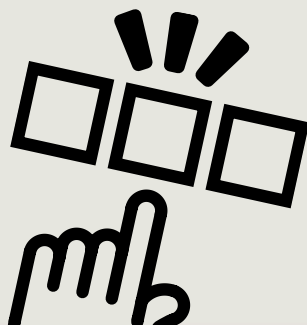
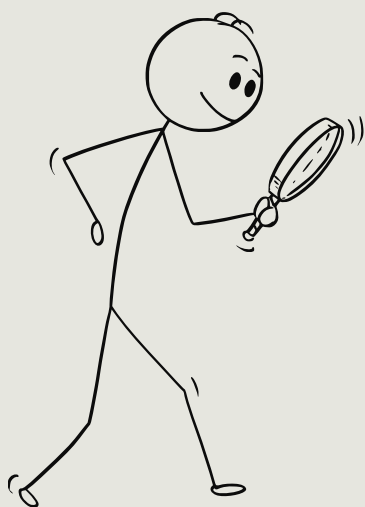
ولی باید روشن بگم:

یعنی که اصلاً این‌طور نیست و کاملاً هم برعکسه! یعنی گاهی حتی به این فکر می‌افتم که زیادی آدم دُگم و حسّاسی هستم، چون اساساً فقط عاشق همین یک بازی‌ام! یعنی هیچ بازی دیگه‌ای تابحال برام بیش از این بازی جذاب نبوده و برای همینم توی کمتر بازی‌ای مثل فوتبال مهارت دارم! بذارین خلاص‌تون کنم که اصلاً حال نمی‌کنم و انگیزه‌شو هم ندارم که سمت نود درصد اون گیم‌ها برم...

البته برای مقاله‌های "چی ببازیم؟" حسابِ کار جداست!

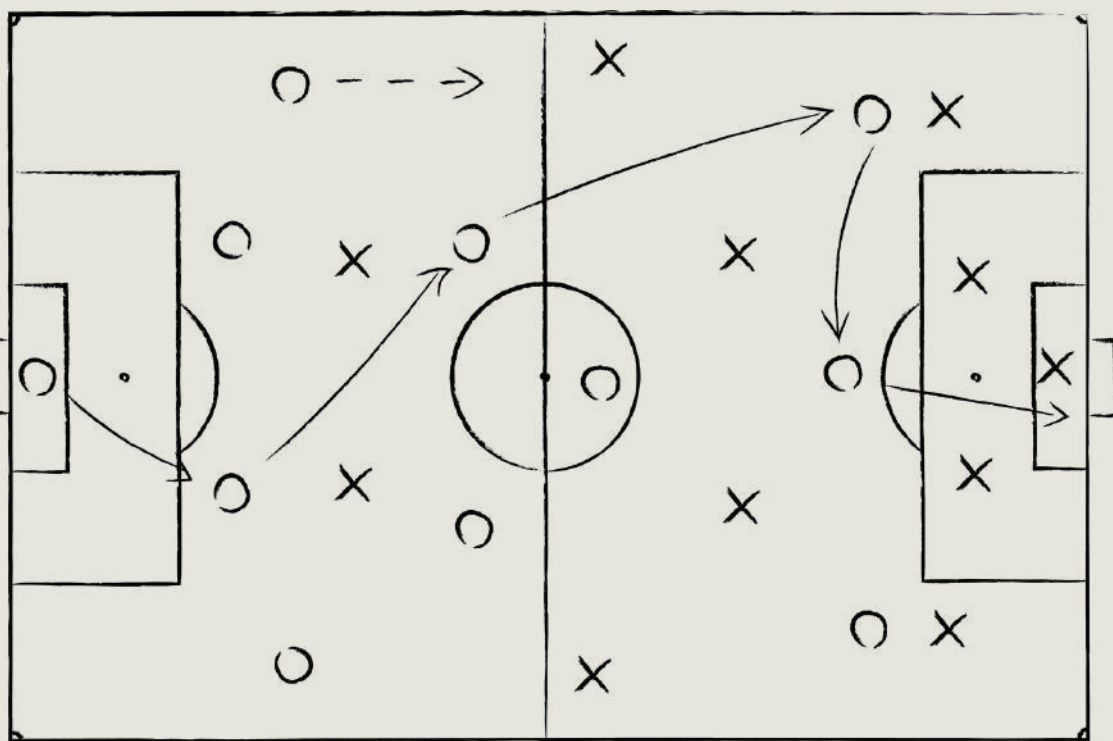
اول اینکه ما - یعنی من و آقای سردبیر - هر بازی‌ای رو اونجا معرفی نمی‌کنیم و کاملاً روی یک اصول هنری و فرهنگی و اخلاقی، بازی گلچین می‌شن. بعد، من یه بخشی از اون بازی PS بازی می‌کنم و یه بخشی رو هم درباره‌شون می‌خونم و تحقیق می‌کنم، حتی شاید یه جاهایی رو هم از فیلم ضبط‌شده‌شون توی یوتیوب کمک بگیرم.

ولی اینکه اون بازی تو قلبم باشن، نُچ... فقط اِفسی، جاش اینجاست!

تازه اونم اما و اگرهای خودشو داره... بله! من
توی افسی هم زیاد منعطف نیستم و همون طور
که گفتم خیلی آدم دُگمی‌ام! مثلاً نمی‌رم آلتیمیت
تیم بازی کنم، به ولتا کاری ندارم، آنلاین هم زیاد
نمی‌زنم... فقط و فقط کریر مود! انگار یه
نسخه‌ی شخصی‌سازی‌شده از بازی واسه خودم
دارم که توش فقط یه بخش فعاله و اونم کریر
موده!

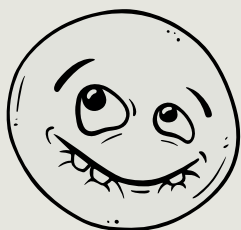

برای رفقای که شاید ندونن کریر مود چیه، بگم که
«جاییه که می‌تونن مربی یه تیم باشی؛ هر تیمی که دوست
داشته باشی. بعد بازیکن بخری، ترکیب بچینی،
پیشرفت کنی و حتی تیمات رو به قهرمانی برسونی
و خلاصه یه جور زندگی فوتبالی مجازی تجربه
کنی... اونم چه تجربه‌ای!

مثلاً خیلی وقتاً پیش اومده که اون قدر غرق بازی شدم که با خودم بلندبلند حرف می‌زنم. به بازیکنام فحش می‌دم، غُر می‌زنم، سرشون داد می‌کشم، انگار که واقعاً دارن صدامو می‌شنون یا اینکه یه کاپ واقعی اون بالا منتظر مونه!

وای به وقتی که فشار بازی بالا بره و یهو یه گُل احمقانه بخوریم، بعدش هر چی از دهنم دربیاد، نثار تیمم می‌کنم! البته فحش رکیک نه‌ها، چون به قول یکی از دوستان، من خیلی بچه «با مودبی» هستم.... ولی خب، فحش فحشه دیگه. حالا فکر کن گاهی که مامان و بابام همین‌طوری دارن از کنارم رد می‌شن، می‌بینن آقازاده‌شون داره با یه مُشت آدمیزادی که اصلاً وجود خارجی ندارن، بحث می‌کنه و به زمین و زمان غُر می‌زنه: «رفشورد بدو... آنتونی تکنون بخور... اونانا بیب بیب!»

من که خودم خودمو نمی‌بینم، ولی احتمالاً از بیرون، دیدن یه نفر توی همچین شرایطی، باید صحنه‌ی خنده‌داری باشه!

حالا نمی‌دونم فقط من این جوریم یا شما هم کمابیش همین احساسو دارین؟ یعنی شاید بعضیاتون مته من، یه بازی محبوب دارین که هیچ‌وقت ازش خسته نمی‌شین؛ همون بازی که می‌تونین ساعت‌ها، روزها و حتی سال‌ها باهاش وقت بگذرونین و بازم براتون تازگی داشته باشه.

شاید نه، از اون دسته‌ای هستین که هر هفته یه بازی جدید می‌خرن و از این سَبک به اون سَبک می‌پَرن... درهرحال، هرجوری که هستین، من به این رسیدم که تَهش فقط یه چیز مهمه:

«باید از بازی کردن لذت بُرد!»

چاکر شما بدیع اَبَر نوب!